

TANDORI DEZSŐ

Firkálások és cirkálások (u. a. befejezéssel 2 helyen)

Klasszikus páros

Párosban igen sok igazi
dolgot tudtunk összehozni;
csak igazi párost
nem tudtunk összehozni?

Gondolat = érzet?

Az egzisztencialitás tematizálhatatlan.
Nem gondolni valakire, valamire: már
tematizálhatatlan?

Nem leszek kisigényű

Nem hiszek benne, hogy az
a tematizálhatatlanság,
ha nem gondolok valakire- valamire,
már egzisztencialitás.

Ha az egzisztencialitás =

a tematizálatlan,
hol kezdődik?
Ha körben minden tematikus.
Hogy a mások hitének a jó istene...!
mert Isten nevével nem élek vissza.

A sors szeszélye

A sors se-séje.

Megismerni

egy – úgymond – közeli, szeretett
hölgyet: telefonálj – ne legyen biztos benne,
ki vagy – ahogy beleszól, megismerhetsz
valakit, akit... ejha. Mint még szerelem idején?
S van vak, vad remény?

Ha a legkisebb dolog

sincs, kibírhatatlan üresség.
Ha a legkisebb dolog is
van, halálos teher.
Szerencse, hogy előre nincs halál.
Utóbb nincs kibírhatatlan.

Nem, hogy 1-1

ferde napot megengedünk magunknak,
de 1-1 normál napban bízunk.

Nem bírom. És ahhoz

képest jól. Hogy egyáltalán
nem.

A megoldások még

megtalálnak. De már nem
szívesen írok.
Nem szeretem.

Semmi se jut

eszembe. Vagy csak elfelejtettem,
mi is
lenne az.
Nem mondhatom: Legalább lenne az!

Ez egy olyanféle

írás lesz, amilyenféle
írás ez lesz.
Etalon. Ld. az imént.

Hát ha ez így van,

nincs „hátha
másképp”.

Eddig a befejezést

leveleztem.
Most a levelezést
befejeztem.

Örök tavasz. A rózsza mindig =

a rózsza: a rózsza. Konkrétabban:
eredetiben, Stein:
„A rose is: a rose = a rose.”

Egy olcsó rozé = egy

olcsó rozé. Egy drágább stb.

Fordítsd le: egy Stein-rózsza

Egy kőrózsza.
Attól függ, miből.
Kőből.

Persze, mindenki

napról napra él. De én
napról napra élek. Biztos,
hogy ez kétféle igazság egyszerréje?
Semmi se biztos. Egyetlenek az egyszerréje főleg.
Biztos-nem-biztos se.

XXX

Jaj, Schwitters; Schwitti, Schwitti.

Mi lenne jó?
 Legszűkebben vett. sic!
 Életemben mi lenne jó?
 Kellene-e jó?
 Legszűkebben vett életemben
 kellene-e jó? Jól?
 Nem kellene külön semmi jó,
 semmi több jól.
 Semmi se jó.
 Ahogy jó helyett akkor
 így még, de csak
 legszűkebben vett életemben
 szólva, nem is szólva,
 ha már az úgy rendesen nincs,
 nincs, hogy megbeszélni műhely dolgokat
 ha a legszűkebben vett meglevőké,
 egy ilyen MEGVAN, változatlan
 meglenne, az lenne akkor még jó,
 ha egy nap, egy perc hirtelen
 nem fosztana szabadságtól,
 nem kezdene elrombolni,
 az lenne jól, ah, Schwitters, hát nem,
 az lenne jó, hát nem egyedül ez, ketten stb.
 lenne jó, épp nem egyedül, abban egyedül is, ketten se,
 olykor akár, de madárkánkkal, kutyánkkal, Főmedvéinkkel,
 ennyi, ha meglenne, megmaradna, ez lenne jó. Ez lenne.
 Nem lesz.

(Jaj!

Ugye, milyen jól érezhetően
zagyvál, hadar, kavar itt a vers,
az esszencia, a vélt evidencia,
a közlendő, a téma, a temati-
záltság :)

De csak így

mondható el, hogy:
„Nem mondom: csak így maradna!”

Hogyan mondhatnám. Vicc.
Mégis:
csak legalább maradna így!

Íme,

a tematizáltság, az esszencia,
bármilyen téma, tárgy:
nem. Nem közölhető. Pár éve még
az én gondolatomban se volt ilyen érzet.
Miért lenne másé más, ki lenne másképp
ezzel; másképp, mint ő van.
A tematizálatlan a nem közölhető!
Ott van a szövegben, a versben,
mint a szöveg, a vers benső
szerveződése.
Ne legyen azonnali-sikerre-a-szerző éhe.
Ha nem tud tematizálni, ne akarja
tematizálva kapni a hatást. S a meghalást?
Ez a nagy hamleti kérdés. Az vajon tematizált-e? S ha
lealvász,
elalvász: is? se? Isten az is, se?

IDE AZ ÚGYNEVEZETT MŰBEN...

...már nem jönne semmi. Egyáltalán semmi nem jönne sehoh. De olyan nincs, ilyen nincs. Ide jön hát, ami nincs, nem is lesz, mégis van. Hogy két írás két különféle helyen (Alföld, Palócföld épp) ugyanúgy végződik. De akkor: tényleg: ugyanaz az írás? Ez erős esszenciállogikai és nem formai kérdés.

Miért firkálok tollal, cerkával füzetekbe, melyeket magammal hordozok, a lakás különféle pontjain tartok, miért ébrednek éjnek éjén arra, hogy valamit fel kell jegyezni. Mert írnom kell. Bár nem akarok, nem szeretek már közölni senkivel semmit, ülök pl. egy teraszon, ld. „Hamlet”, pörgetem v. nem pörgetem poharam, nem szórakozottan, v. mégis, és azt gondolom, jönne valaki, nem hívnám asztalomhoz, a piacok egyikén valaki természetesként kér, tolakszik, hogy néznénk ketten át valami irodalmi, zenei akármit, persze, az ő javára, s én azt gondolom: ismer ez engem? Hát nem tudja, hogy az írás is az nekem, hogy kész nevetség vagyok, J. A.-t lazán idézve, hogy a lehető legjobban akarok, kényszeresen, megcsinálni valamit, amit nem akarnék, de ha már... akkor örökké magam betegítően stb., a legjobbat, megfeszített erővel. Miért? De annyi ilyen példa van. A nagyszerű amerikai író Delmore Schwartz, például, jellemző módon a „Már álmunkban szólítanak” c. novellájában, 1969-70 táján eléggé pontos címet fordítottam neki... miért gyötrődötteti srác-figuráját, hogy a lehető leghívebben... az életet... az összetartozást... adja. Átok írás! Akkor hát! De az írás sem átok, csak ha ilyen alapon írunk – jó, ezren megírták, amikor ír az ember, pont akkor: nem írni volna jó, és Wittgenstein, és ezrek, mondom -, ha már írunk, ott az írás átka is. A lélektől lélekig: nem átok. Verébkénk, kutyánk: lélek... tesszük értük, amit szívünk ad. De nagyon. Ám hogy az írás... mint „akkor már”, s ennyi?

Ne. ó, ne.

